

NINA NEUVOKKAAN SYNTYMÄPÄIVÄ- JUHLAT

TARINA: KIRSTI NORDIN

KUVITUS:
CORRINA
HUTCHINGS

Nina Neuvokkaan syntymäpäiväjuhlat

© 2024 Kirsti Nordin ja Corrina Hutchings

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

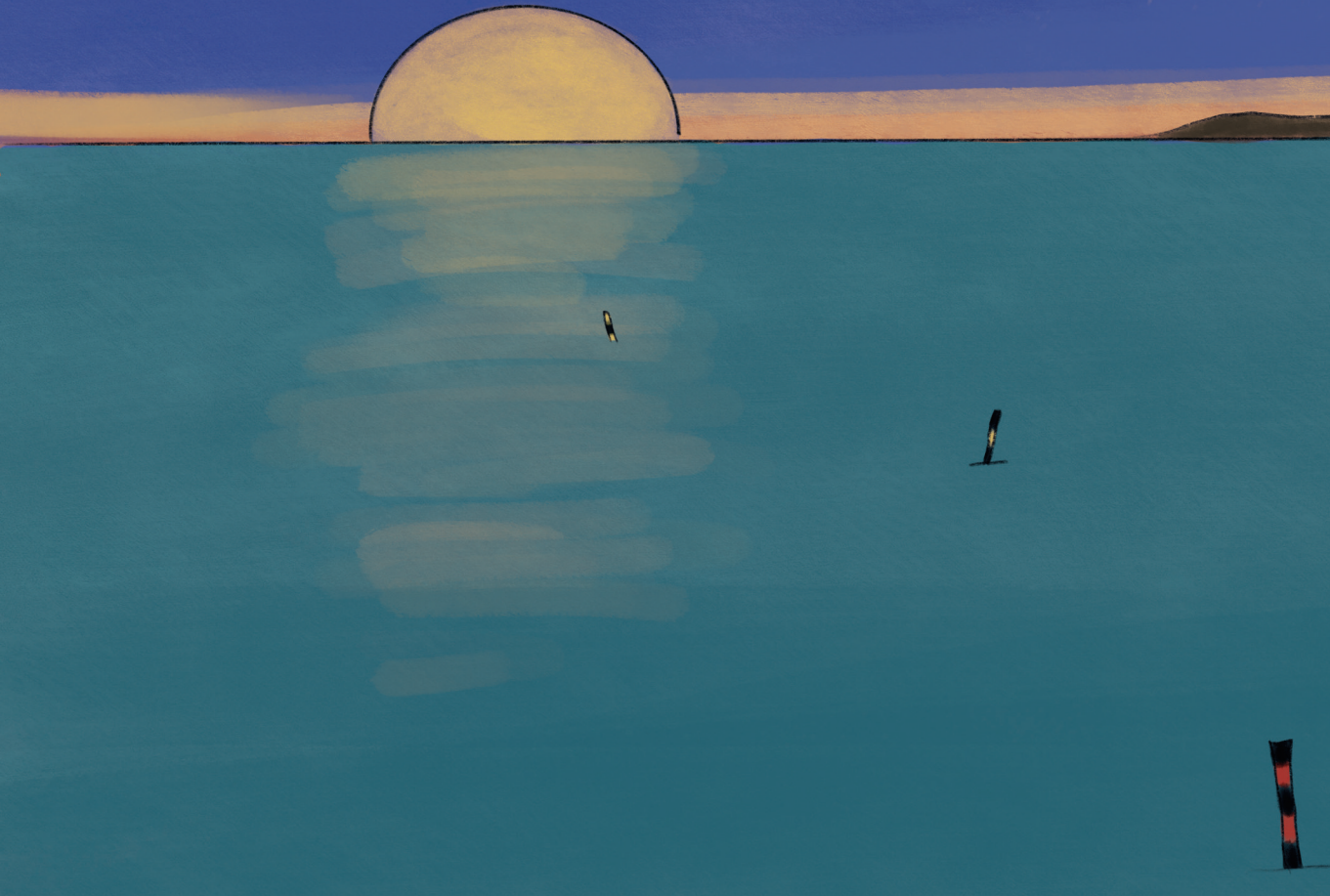
ISBN: 978-952-80-7108-2

Siinä he nyt makasivat, yötä ja unta odotellen pienellä
saarella keskellä merta, Nina Neuvokas ja Pieni Ilkeä Noita.

Oikeastaan se ei ollut edes saari, pelkkä luoto, jolla kasvoi
suurten kivenlohkareiden suojassa pari vähäistä harmaaleppää,
pienellä hiekkarannalla vaaleankeltaista rantavehnnää ja
kallionkoloissa punaisena kukkivaa ruoholaukkaa.

Rannalle oli onneksi kertynyt röykkiöittäin ruskeata
rakkolevää. Näistä Nina Neuvokas oli kasannut heille vuoteet,
jotka raksahtelivat mukavasti heidän siinä maatessaan, ja
tuoksuivat raikkaalle suolalle.

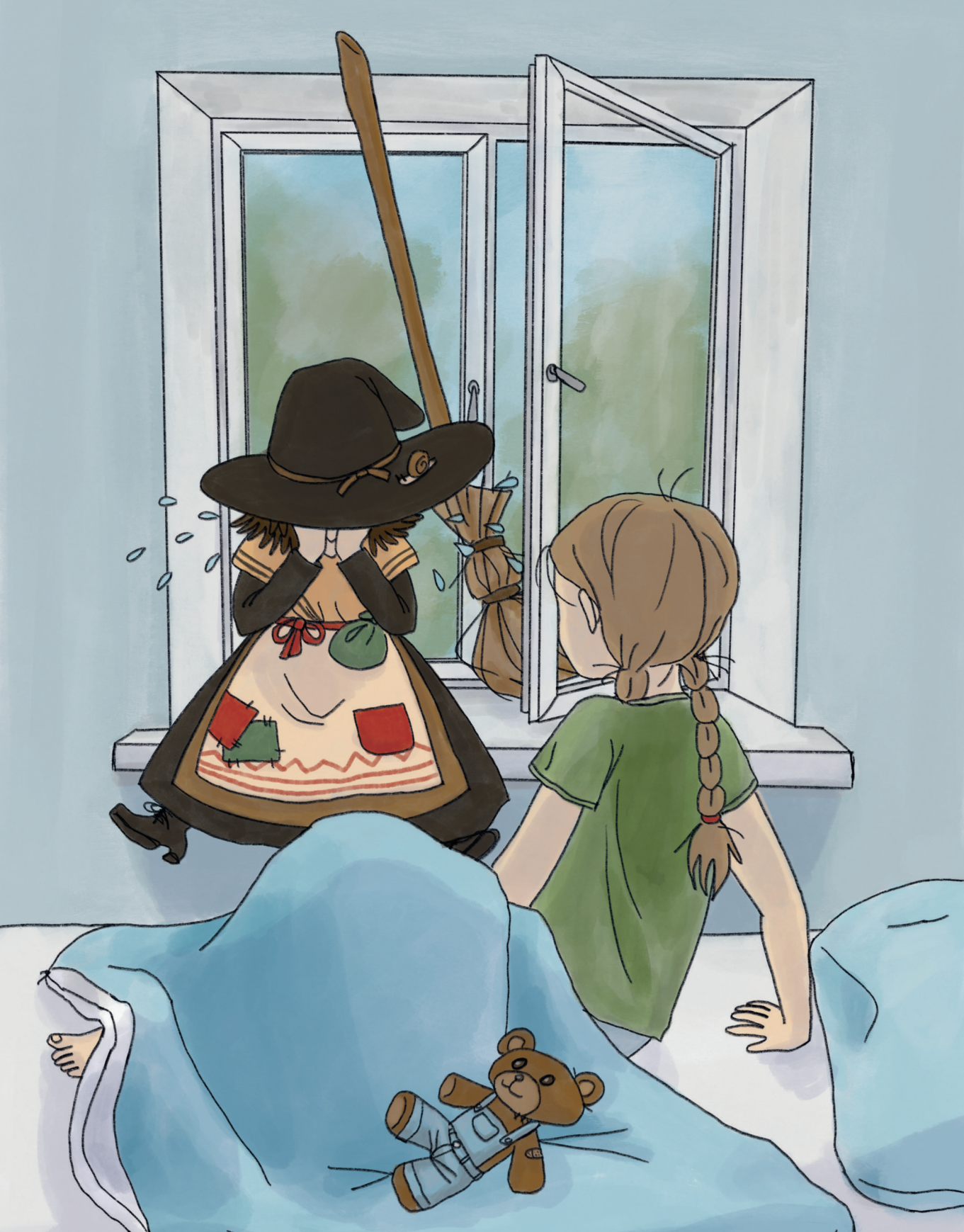

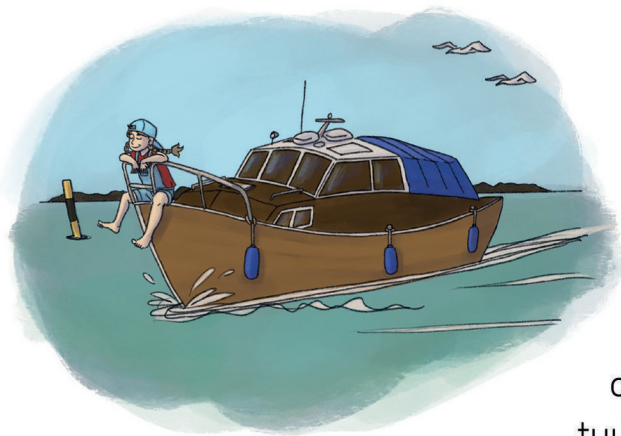
Luudan oli Pieni Ilkeä Noita tunkenut kivien väliin, ettei tuuli tai vesi veisi sitä, ja ettei se karkaisi. Noitaluudilla on paha tapa lähteä joskus itseksensä lentelemään.

Kaikki oli siis hyvin, puolet matkasta takanapäin, eikä Nina Neuvokas ollut katunut hetkeäkään sitä, että oli lähtenyt saattamaan Pientä Ilkeää Noitaa meren yli.

Olihan hän kyllä hämmästynyt, kun oli aamulla herätessään nähnyt avoimen ikkunan edessä ikkunalaudalla kyyhöttävän, lohduttomasti itkevän Pienen Ilkeän Noidan.

"Mistä sinä siihen tupsahdit?" oli Nina Neuvokas kysynyt.

"Lensin liian kauas kotivuorelta",
Pieni Ilkeä Noita
oli nyyhkyttänyt, "ja
tuulenpuuska tempaisi

minut kauaksi merelle ja lennätti minut tänne. Enkä uskalla lentää meren yli takaisin kotivuorelleni, koska minä pelkään mer-tä!"

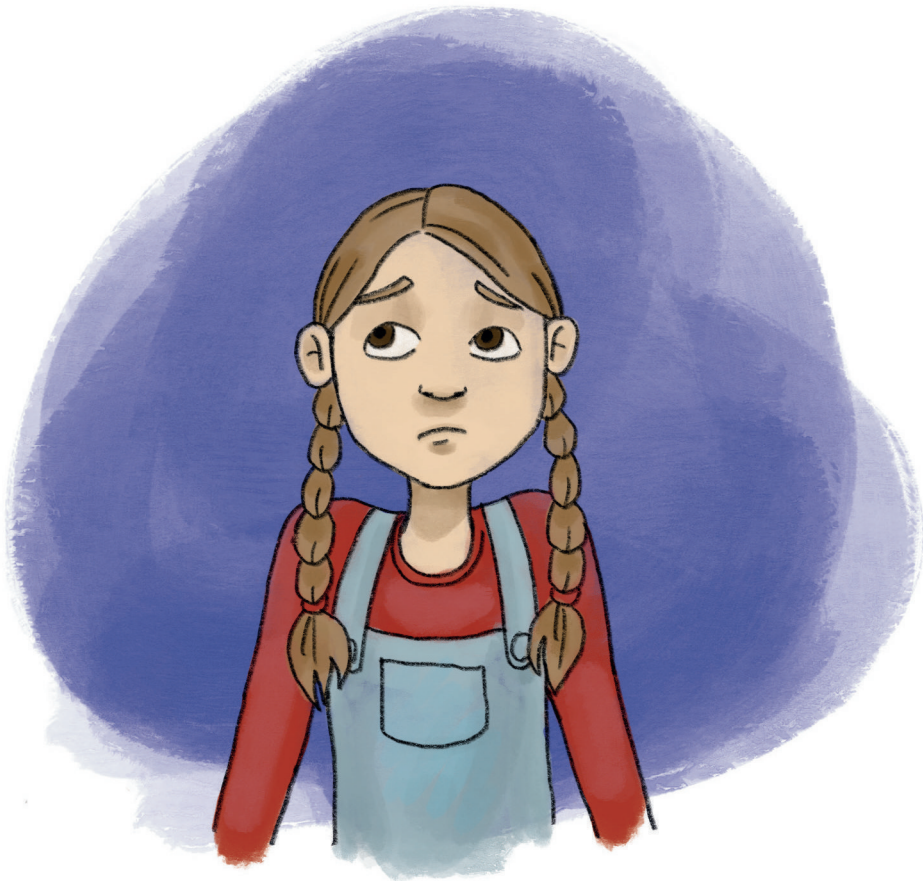
"Minäpä en pelkään merta! Olen pienestä asti veneillyt perheeni kanssa, osaan lukea merikortteja ja merimerkkejä, ja tunnen ilmansuunnat", oli Nina Neuvokas vastannut innoissaan. Ja koska hän oli auttavainen tyttö, mutta myös koska hän oli aina haaveillut luudalla lentämisestä, oli hän päättänyt saattaa Pienen Ilkeän Noidan kotirannoilleen, ja tulla matkustajalaivalla takaisin.

Äiti oli antanut luvan varmana siitä, että Nina Neuvokas selviäisi matkasta. Olihan hän Nina Neuvokas.

Mutta nytpä Nina Neuvokas olikin neuvoton. Hän oli lähtiessään aivan unohtanut, että hänellä oli syntymäpäivä elokuun viimeisenä päivänä, torstaina. Ja huomenna olisi tuo torstai ja hän oli autiolla saarella Pienen Ilkeän Noidan kanssa. Ei laulua, ei lahjoja, ei mitään.

Voisiko hänestä ollenkaan tulla kahdeksanvuotiaasta ilman syntymäpäivää? Jäisikö hän ikuisesti seitsemänvuotiaaksi, vai voisiko seitsemänvuotiaasta hypätä yhdeksänvuotiaaksi ilman että olisi ollut vuoden kahdeksanvuotiaana, siis ilman syntymäpäivää ja ilman lahjoja? Suruissaan hän katseli taivaalle, jonne alkoi syttyä tähtiä.

Nina Neuvokkaan ikkunalaudalle tupsahtaa Pieni Ilkeä Noita, joka on lennähtänyt myrskytuulessa meren yli luudallaan, eikä uskalla lentää yksin takaisin noitavuorelle.

Reipas ja aloitekykyinen Nina Neuvokas lähtee saattamaan noitaa takaisin kotiin. Matkan aikana hän kuitenkin muistaa, että hänellä on seuraavana päivänä syntymäpäivä.

Tuleeko Nina Neuvokkaasta koskaan kahdeksanvuotiasta ilman ystäviä, lahjoja ja juhlaa? Mitä oikeastaan tarkoittaa se, että täyttää vuosia?

